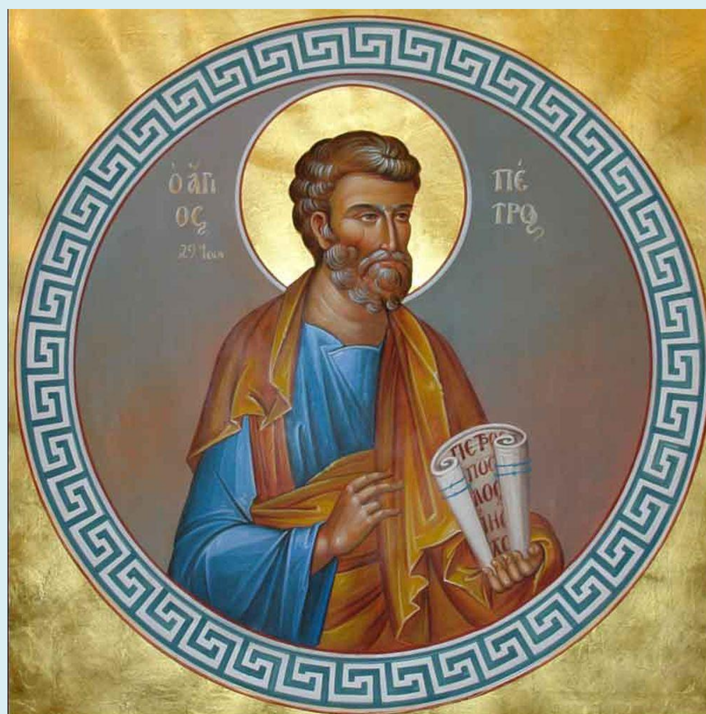
Acatistul Sfântului apostol Petru
(16 ianuarie şi 29 iunie)

Materiale despre Sfinţii apostoli Petru şi Pavel:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ap-Petru-%C5%9Fi-Pavel-(29-iun)

https://archive.org/details/@steaemy?query=+Petru+%C5%9Fi+Pavel

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfântului apostol Petru (glas 4): Binecuvântat ai fost de Bunul Dumnezeu să fii primul între Sfinţii apostoli şi cu mare râvnă să împlineşti pe Pământ toate poruncile dumnezeieşti Sfinte apostole Petru, şi de aceea te rugăm să fii ajutorul şi îndrumătorul nostru, că noi mult te cinstim şi te respectăm.

Condac 1

Ai fost binecuvântat de Bunul Dumnezeu să te naşti în cetatea Betsaida din părinţi cinstiţi şi vrednici, tatăl tău numindu-se Iona şi fiind din seminţia lui Simon. Deşi nu aveai multă carte, ai trăit în toate zilele vieţii tale ca un om credincios, păzind poruncile lui Dumnezeu. Erai un om foarte harnic, îndeletnicindu-te cu pescuitul, din care asigurai hrana familiei tale, iar noi cei de azi văzând simplitatea şi curăţia vieţii tale zicem: ***Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!***

Icos 1

Auzind de minunile care se făceau pe vremea aceea şi despre Mântuitorul nostru Domnul Iisus Hristos din cele povestite de Sfântul apostol Andrei, te-ai dus şi tu

să-L cunoşti. De îndată ce L-ai văzut ai recunoscut că este Trimisul Cerului - Mesia cel aşteptat şi ai crezut în El, iar noi admirând marea ta credinţă şi iubire faţă de Domnul îţi zicem cu cinste:
Bucură-te, Sfinte Petre, că ai fost între primii apostoli;
Bucură-te, că pentru Dumnezeu ai lucrat cu mare râvnă;
Bucură-te, că în cetatea Betsaida te-ai născut;
Bucură-te, că părinţii tăi au fost vrednici;
Bucură-te, că erai pescar pe mare;
Bucură-te, că ai dus o viaţă de om foarte credincios;
Bucură-te, că L-ai recunoscut de îndată pe Domnul Iisus Hristos - Mesia;
Bucură-te, că ai crezut în El;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 2
Domnul Iisus Hristos te-a văzut în timp ce aruncai mreaja şi pescuiai pe lacul Ghenizaret împreună cu Sfântul Andrei şi v-a chemat pe amândoi la apostolie zicând: ,,Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni!” Voi fără nici un fel de ezitare, aţi lăsat totul şi L-aţi urmat, iar noi cu iubire cântăm: ***Aliluia!***

Icos 2
Corabia ta şi uneltele tale de pescuit le-ai pus în slujba slujirii lui Dumnezeu, deoarece pe când propovăduia Domnul Iisus Hristos s-a suit în corabia ta pe care tu ai depărtat-o apoi de mal. El învăţa mulţimile care Îl ascultau, iar la urmă văzând că voi nu aţi prins peşte deloc, ţi-a arătat unde să arunci mreaja. Astfel ai prins atâta peşte că nu-l puteai trage singur afară şi ai avut nevoie de ajutoare, iar noi văzând pescuirea cea minunată zicem:
Bucură-te, că împreună cu Andrei te-a chemat Domnul la apostolie;
Bucură-te, că Domnul v-a făcut pescari de oameni;
Bucură-te, că uneltele şi corabia le-ai pus în slujba slujirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că pe Domnul Iisus Hristos l-ai ajutat;
Bucură-te, că Domnul ţi-a indicat unde să arunci mreaja;
Bucură-te, că ai prins foarte mult peşte;
Bucură-te, că era atât de mult că ai avut nevoie de ajutoare;
Bucură-te, că atunci Domnul Iisus Hristos a făcut o minune;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 3
Botezându-te creştin cu toată familia ta şi urmându-L pe Domnul Iisus Hristos pretutindeni, ai fost unul dintre cei mai silitori ucenici ai Lui, iubindu-L şi apărându-L de răutatea unora, ajutând la vindecarea celor bolnavi şi la hrănirea mulţimi-

lor care vă urmau şi se botezau. Pentru aceasta Domnul te iubea mult, iar noi cu credinţă şi cu evlavie cântăm: ***Aliluia!***

Icos 3

Domnul Iisus Hristos avea mare grijă de voi cei 12 apostoli care Îi eraţi atât de devotaţi. Invitat fiind în casa ta Sfinte Petre, unde familia ta Îl primea cu bucurie şi văzând pe soacra ta bolnavă de friguri, S-a atins de ea. De îndată ea s-a făcut sănătoasă, sculându-se din patul suferinţei şi slujindu-vă, drept pentru care noi cu bucurie zicem aşa:
Bucură-te, că te-ai botezat creştin cu toată familia ta;
Bucură-te, că pe Domnul L-ai urmat pretutindeni;
Bucură-te, că ai fost unul dintre cei mai silitori ucenici;
Bucură-te, că L-ai iubit pe Domnul Iisus Hristos;
Bucură-te, că L-ai apărat de răutatea unora;
Bucură-te, că L-ai ajutat la vindecări;
Bucură-te, că L-ai ajutat să boteze pe noii creştini;
Bucură-te, că ţi-a vindecat soacra care era bolnavă;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 4

În nenumăratele fapte de vindecare a poporului necăjit, pe care Domnul Iisus Hristos le făcea, ai avut parte Sfinte Petre să vezi cum a fost înviată fiica lui Iair. Acesta era mai marele sinagogi din ţinutul Gherghesenilor şi ţie ţi s-a permis să stai în încăperea aceea cu părinţii fetei, împreună cu Iacov şi cu Ioan. Domnul rugându-se, a sculat fata ca dintr-un somn, iar minunea aceasta a cutremurat pe toţi şi le-a întărit credinţa, iar noi cu mare evlavie cântăm: ***Aliluia!***

Icos 4

Predicând mulţimilor Împărăţia Cerurilor şi vindecând, Domnul Iisus Hristos era urmat de mii de oameni, care veneau la El din toate împrejurimile. Tu, Sfinte Petre ai fost martor la săturarea lor cu pâine şi peşte, pe care Domnul le-a înmulţit, astfel că din cinci pâini şi doi peşti a săturat cinci mii de oameni, iar noi cu credinţă zicem aşa:
Bucură-te, Sfinte apostole Petru, că ai văzut învierea fiicei lui Iair;
Bucură-te, că Domnul Iisus Hristos avea mare încredere în tine;
Bucură-te, că erai în acea încăpere cu părinţii ei, alături de Ioan şi Iacov şi ai văzut minunea învierii;
Bucură-te, că fiica mai marelui sinagogii s-a trezit ca din somn;
Bucură-te, că Domnul propovăduia Împărăţia Cerurilor;
Bucură-te, că ai fost martor la înmulţirea pâinii;

Bucură-te, că ai văzut înmulţirea peştelui;
Bucură-te, că cinci mii de oameni s-au săturat din cinci pâini şi doi peşti;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 5
Fiind unele frământări între ucenici şi întrebându-vă Domnul Iisus Hristos: „Cine credeţi voi că sunt Eu?" - ai fost primul dintre apostoli Sfinte Petre, care ai mărturisit cu tărie că este Fiu Divin: „Tu eşti Hristos, Fiul lui Dumnezeu!". Prin această mărturie ai câştigat mare bunăvoinţă înaintea lui Dumnezeu şi iubirea Domnului care ţi-a promis cheile Împărăţiei Cerurilor şi iar noi cu credinţă cântăm: ***Aliluia!***

Icos 5
Domnul Iisus Hristos s-a ocupat foarte mult de pregătirea voastră spirituală şi pe voi apostolii Săi vă învăţa mai multe decât pe oamenii de rând, desluşindu-vă vouă în mod deosebit anumite pilde şi parabole pe care le spunea în predicile Sale. Astfel viaţa voastră alături de Domnul era o învăţătură continuă, iar tu Sfinte Petre primeai totul cu bucurie şi cu luare aminte. Văzând noi strădania ta deosebită, cu iubire-ţi cântăm:
Bucură-te, că ai recunoscut primul originea divină a Domnului Iisus Hristos;
Bucură-te, că ai câştigat mare bunăvoinţă în faţa lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai câştigat astfel marea iubire a Domnului;
Bucură-te, că ţi-ai mărturisit crezul cu mare tărie;
Bucură-te, că Domnul v-a învăţat pe voi apostolii mai multe;
Bucură-te, că v-au fost tâlcuite anumite parabole;
Bucură-te, că viaţa voastră alături de Domnul era o învăţătură continuă;
Bucură-te, că primeai totul cu bucurie şi cu luare aminte;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 6
Alături de ceilalţi apostoli ai primit şi tu Sfinte Petre darul tămăduirii şi al scoaterii de demoni. După aceasta Domnul Iisus Hristos v-a trimis câte doi, fără toiag şi fără traistă să mergeţi în popor, să vindecaţi şi să propovăduiţi Împărăţia Cerurilor şi cele învăţate. Cu mult zel şi râvnă Sfinte apostol Petru, ţi-ai îndeplinit sarcinile şi astfel pe Dumnezeu L-ai cinstit, iar noi credincioşii cântăm cu dragoste: ***Aliluia!***

Icos 6
Domnul Iisus Hristos ţi-a făcut ţie cinstea Sfinte Petre, ca împreună cu apostolii Ioan şi Iacov să mergeţi în muntele Tabor şi să vă rugaţi împreună cu El. Acolo ai văzut cu uimire şi cu emoţie schimbarea Domnului la faţă, ai văzut pe Moise şi pe

Ilie în plină Lumină Cerească vorbind cu Domnul şi ai auzit dintr-un nor glasul Tatălui Ceresc zicând: „Acesta este Fiul Meu cel Ales, de El să ascultaţi!”. Noi văzând această minune cu admiraţie zicem:
Bucură-te, că Domnul v-a făcut cinstea de a vă lua cu El în munte la rugăciune;
Bucură-te, că erai împreună cu Ioan şi cu Iacov;
Bucură-te, că în Muntele Tabor ai văzut Schimbarea la faţă a Domnului;
Bucură-te, că L-ai văzut în toată strălucirea gloriei Lui;
Bucură-te, că ai văzut în Lumină Cerească pe Moise şi Ilie vorbind cu Domnul;
Bucură-te, că glasul Tatălui Ceresc ai auzit, arătând pe Fiul Său;
Bucură-te, că voi v-aţi cutremurat de emoţie;
Bucură-te, că mare minune cerească ai văzut;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 7

Martor fiind când Domnul Iisus Hristos umbla pe mare, venind la a patra strajă a nopţii spre corabie, prima dată Sfinte Petre ai crezut că este nălucire, dar apoi aţi văzut toţi ucenicii darul Lui ceresc. În urma instruirii ai primit şi tu acest dar, reuşind să păşeşti pe apă, dar datorită unei urme de îndoială, era să te scufunzi şi Domnul te-a scos din apă. Noi cei de azi văzând nenumăratele puteri ale Domnului Iisus Hristos cântăm cu credinţă: ***Aliluia!***

Icos 7

Domnul Iisus Hristos v-a spus că şi voi puteţi săvârşi minuni şi chiar mai mari, dacă vă veţi strădui să-I fiţi demni următori, iar tu Sfinte Petre I-ai fost foarte devotat Domnului. La aflarea veştilor patimilor Lui care urmau, ţi-a fost milă de Învăţătorul tău şi nu voiai să-L pierzi şi căutai să-L convingi să nu meargă la Ierusalim să pătimească, dar Domnul nu te-a ascultat urmându-şi drumul Lui, iar noi zicem:
Bucură-te, că ai văzut minunea mersului pe apă;
Bucură-te, că Domnul a venit la corabie la a patra strajă din noapte păşind pe mare;
Bucură-te, că ai văzut marele Lui dar ceresc;
Bucură-te, că şi pe voi v-a învăţat mersul pe apă;
Bucură-te, că şi tu ai păşit pe apă, dar o urmă de îndoială era să te scufunde;
Bucură-te, că voi apostolii I-aţi fost Domnului demni următori;
Bucură-te, că la auzul patimilor Domnului care urmau, ţi-a fost milă;
Bucură-te, că nu voiai să-L pierzi pe Domnul şi Învăţătorul tău şi nici să pătimească;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 8

Domnul a fost trădat de Iuda Iscarioteanul pentru o pungă cu treizeci de arginţi, dar tu Sfinte Petre ai sărit întru apărarea Lui în grădina Ghetsimani, trăgând sabia să-L aperi şi lovind un soldat. Domnul Iisus Hristos ţi-a spus că cine ridică sabia, de sabie va pieri şi te-a oprit. În faţa soldaţilor El nu s-a opus arestării, primind totul cu seninătate, iar noi covârşiţi de marea Lui bunătate cântăm: ***Aliluia!***

Icos 8

Arestat pe nedrept, judecat şi condamnat la moarte prin răstignire, Domnul a îndurat toate patimile cu multă demnitate, iar voi apostolii care v-aţi ascuns în mulţime aţi văzut totul cu multă durere, dar nu v-aţi opus. Domnul v-a dat un mare exemplu de tărie şi linişte în faţa morţii, iar noi creştinii ne cutremurăm de răutatea care era atunci în lume şi zicem:
Bucură-te, că ai sărit în apărarea Domnului când a fost arestat;
Bucură-te, că ai tras sabia şi te-ai opus arestării;
Bucură-te, că ai înfruntat pe soldaţi cu mult curaj;
Bucură-te, că Domnul te-a oprit să ucizi;
Bucură-te, că prin comportamentul Său, Domnul v-a dat o pildă de tărie sufletească;
Bucură-te, că Domnul v-a dat o pildă de linişte în faţa morţii;
Bucură-te, că Domnul v-a dat o pildă de demnitate;
Bucură-te, că ai fost alături de Domnul în grele momente;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 9

După răstignirea Domnului şi după îngropare, voi apostolii şi tu Sfinte Petre stăteaţi cu toţii în post şi rugăciune îndureraţi. Atunci aţi primit marea veste de bucurie de la Maria Magdalena şi de la femeile mironosiţe, că Domnul a Înviat şi că mormântul este gol. Atunci aţi alergat cu toţii la mormânt ca să vă convingeţi de minunea săvârşită de Dumnezeu, cântând cu toţii: ***Aliluia!***

Icos 9

După Înviere Domnul Iisus Hristos S-a arătat de mai multe ori vouă ucenicilor apropiaţi. Fiind acum în corp de slavă, a intrat în încăperea de sus prin uşa încuiată, a stat cu voi la masă şi a vorbit cu voi. Împreună cu ceilalţi ucenici, văzând voi din nou aceste puteri mari ale Domnului, eraţi bucuroşi şi-L iubeaţi din tot sufletul, iar noi creştinii cu iubire zicem aşa:
Bucură-te, Sfinte apostole Petre, că în durerea voastră aţi primit cu bucurie vestea Învierii;
Bucură-te, că Maria Magdalena şi femeile mironosiţe v-au adus marea veste;
Bucură-te, că ai alergat la mormânt cu ceilalţi apostoli ca să vă încredinţaţi;

Bucură-te, că după Înviere Domnul era în corp de slavă;
Bucură-te, că L-ai văzut de multe ori după Înviere pe Domnul;
Bucură-te, că El a intrat în încăperea de sus prin uşile încuiate;
Bucură-te, că a stat cu voi la masă şi a mâncat;
Bucură-te, că voi eraţi bucuroşi şi Îl iubeaţi;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 10

La ridicarea Domnului Iisus Hristos la Ceruri, un nor luminos a venit şi L-a luat din faţa voastră, la acest eveniment fiind prezenţi voi ucenicii împreună cu câteva sute de oameni. A urmat apoi ziua Cincizecimii, când voi apostolii v-aţi adunat din nou în post şi rugăciune în încăperea de sus şi atunci a pogorât peste voi Duhul Sfânt, iar noi cu evlavie cântăm: ***Aliluia!***

Icos 10

După pogorârea Duhului Sfânt peste voi apostolii, mari daruri aţi luat, printre care şi pe acela al vorbirii în limbi, încât cei care v-au văzut au crezut că aţi băut must. Dar tu, Sfinte Petre ai luat cuvântul şi ai vorbit mulţimii atât de frumos şi de convingător, încât ai convertit la credinţă în ziua aceea peste trei mii de suflete. Ei cu toţii s-au botezat creştini, iar noi zicem cu respect:
Bucură-te, Sfinte Petre, că ai fost de faţă când Domnul S-a înălţat la Ceruri;
Bucură-te, că un nor luminos L-a luat din faţa voastră;
Bucură-te, că au fost sute de martori la eveniment;
Bucură-te, că la ziua Cincizecimii a pogorât peste voi Sfântul Duh;
Bucură-te, că voi apostolii şi ucenicii aţi primit darul vorbirii în limbi;
Bucură-te, că ai predicat în ziua aceea şi ai convertit la creştinism trei mii de oameni;
Bucură-te, că vorbirea voastră era frumoasă şi înţeleaptă;
Bucură-te, că aţi căpătat multă tărie şi îndrăzneală din partea Sfântului Duh în a propovădui;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 11

Călăuziţi de Duhul Sfânt, voi apostolii aţi dus mai departe în lume cuvântul Domnului Iisus Hristos, mergând din cetate în cetate, din ţinut în ţinut. Aţi propovăduind, întărind în credinţă pe creştini şi certându-i pe cei care l-au răstignit pe Domnul Iisus Hristos, iar noi cu credinţă cântăm: ***Aliluia!***

Icos 11

În drumurile tale Sfinte apostole Petre, ai vindecat mulţi bolnavi şi neputincioşi, care erau aduşi de familiile lor şi puşi pe jos, ca măcar umbra ta să-i atingă, că şi atunci se vindecau. Ai organizat viaţa de obşte, ai ridicat multe biserici creştine, ai numit preoţi şi astfel ai contribuit din plin la întărirea creştinismului. Ai îndeplinit astfel promisiunea pe care ai făcut-o Domnului Iisus Hristos, de a păstorii oile Sale, iar noi cu cinste zicem:
Bucură-te, că voi apostolii aţi fost demni următori ai Domnului Iisus Hristos;
Bucură-te, că aţi propovăduit învăţătura primită mai departe;
Bucură-te, că aţi mers din cetate în cetate;
Bucură-te, că ai botezat pe mulţi creştini;
Bucură-te, că i-ai întărit pe cei credincioşi;
Bucură-te, că ai vindecat mulţi bolnavi;
Bucură-te, că ai scos duhuri rele;
Bucură-te, că ai organizat viaţa de obşte a credincioşilor;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 12

Marea ta înţelepciune cu care îi învăţai pe oameni, nestrămutata ta credinţă în Dumnezeu şi în Domnul Iisus Hristos, vindecările pe care le-ai făcut, morţii pe care i-ai înviat şi minunile săvârşite de tine Sfinte Petre, au stârnit invidia arhiereilor şi a iudeilor. Aceştia te prigoneau, fiind chiar arestat. Însă Îngerii lui Dumnezeu te-au eliberat din închisoare şi tu nu te-ai tulburat şi îţi îndeplineai mai departe misiunea, iar noi văzând credinţa ta puternică cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 12

Sfinte apostole Petre, în drumurile tale ai ajuns la Roma, unde după ce l-ai dovedit pe vrăjitorul Simon ca fiind făţarnic şi mincinos şi după ce ai propovăduit împotriva idolilor la care se închinau romanii, ai întors cu miile la credinţa cea adevărată. Fiind arestat pe vremea împăratului Nero şi condamnat la moarte prin răstignire, ai înfruntat totul cu mult curaj, luând cununa muceniciei, iar noi cinstindu-te cu iubire zicem:
Bucură-te, că mare înţelepciune ai avut;
Bucură-te, că nestrămutat pe Domnul l-ai urmat;
Bucură-te, că multe minuni ai săvârşit;
Bucură-te, că din închisoare Îngerii lui Dumnezeu te-au eliberat;
Bucură-te, că împotriva idolilor ai propovăduit;
Bucură-te, că ai dovedit mincinos un mare vrăjitor din Roma;
Bucură-te, că te ascultau chiar şi duşmanii tăi;
Bucură-te, că ai întors cu miile pe romani la adevărata credinţă;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 13 (de 3 ori)
O, de trei ori Sfinte apostol Petru, care ai fost cel dintâi în râvnă şi sârguinţă între ucenicii Domnului Iisus Hristos, care ai fost piatra de tărie pe care s-a întemeiat Biserica creştină, vino şi în ajutorul nostru. Ajută-ne să urmăm viaţa de sfinţenie şi întăreşte-ne curajul de a lupta cu tot ceea ce este rău întocmai cum aţi făcut şi voi apostolii, căci noi cu evlavie cântăm: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icos 1
Auzind de minunile care se făceau pe vremea aceea şi despre Mântuitorul nostru Domnul Iisus Hristos din cele povestite de Sfântul apostol Andrei, te-ai dus şi tu să-L cunoşti. De îndată ce L-ai văzut ai recunoscut că este Trimisul Cerului - Mesia cel aşteptat şi ai crezut în El, iar noi admirând marea ta credinţă şi iubire faţă de Domnul îţi zicem cu cinste:
Bucură-te, Sfinte Petre, că ai fost între primii apostoli;
Bucură-te, că pentru Dumnezeu ai lucrat cu mare râvnă;
Bucură-te, că în cetatea Betsaida te-ai născut;
Bucură-te, că părinţii tăi au fost vrednici;
Bucură-te, că erai pescar pe mare;
Bucură-te, că ai dus o viaţă de om foarte credincios;
Bucură-te, că L-ai recunoscut de îndată pe Domnul Iisus Hristos - Mesia;
Bucură-te, că ai crezut în El;
Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!

Condac 1
Ai fost binecuvântat de Bunul Dumnezeu să te naşti în cetatea Betsaida din părinţi cinstiţi şi vrednici, tatăl tău numindu-se Iona şi fiind din seminţia lui Simon. Deşi nu aveai multă carte, ai trăit în toate zilele vieţii tale ca un om credincios, păzind poruncile lui Dumnezeu. Erai un om foarte harnic, îndeletnicindu-te cu pescuitul, din care asigurai hrana familiei tale, iar noi cei de azi văzând simplitatea şi curăţia vieţii tale zicem: ***Bucură-te, Sfinte Petre, întâiule între apostoli!***

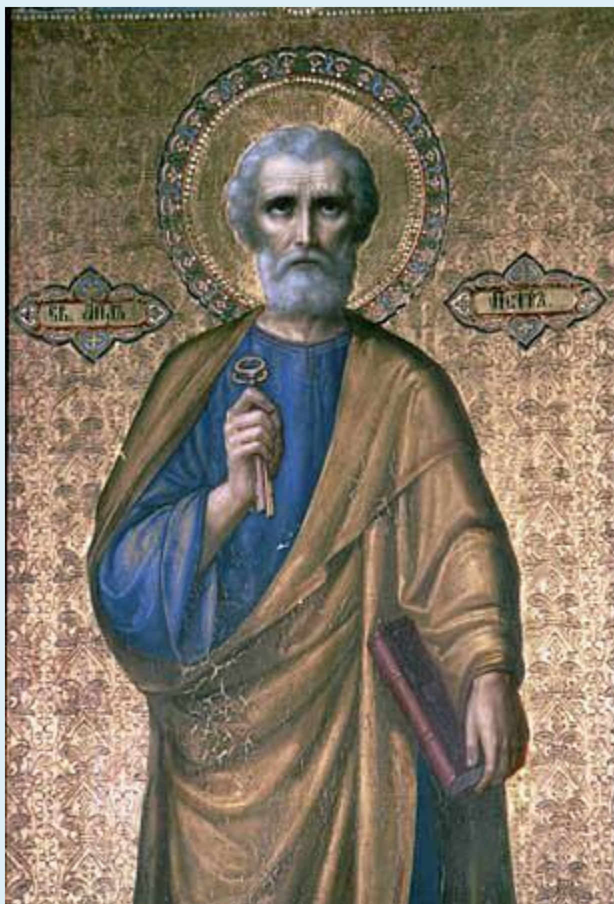
Se zice aceasta:

Rugăciune către Sfântul apostol Petru

Sfinte şi minunatule apostole Petru, ai fost un om de mare credinţă şi tărie al lui Dumnezeu, care în smerenie, umilinţă şi evlavie pe Domnul Iisus Hristos L-ai urmat, care mari daruri ai dobândit şi de Duh Sfânt te-ai umplut. Ai fost un apărător neînfricat al creştinilor şi de aceea noi te rugăm să fii şi în zilele de azi îndru-

mătorul şi apărătorul nostru şi să ne ajuţi pe noi şi familiile noastre spre a deveni creştini desăvârşiţi înaintea lui Dumnezeu. Te rugăm să ne ajuţi să se instaureze în pace, în linişte şi în armonie Ţara Sfântă Ortodoxă România, aici în ţinuturile noastre. Amin!

Vieţile Sfinţilor - Viaţa, nevoinţele şi pătimirea Sfântului, slăvitului şi întru tot lăudatului apostol Petru

Sfântul apostol Petru, care mai înainte de apostolie se numea Simon, era de neam iudeu, din hotarele Galileei cea din Palestina, dintr-o cetate mică şi neslăvită, care se numeşte Betsaida. El era fiul lui Iona, din seminţia lui Simeon şi frate cu Sfântul apostol Andrei, cel întâi chemat. Luând pe fiica lui Aristobol, care era frate cu Sfântul apostol Varnava, a născut dintr-însa un fiu şi o fiică. Petru era simplu la obicei şi neînvăţat, însă temător de Dumnezeu; căci păzea poruncile Lui fără de prihană în toate lucrurile sale. Cu meşteşugul era pescar, căci, fiind sărac, trebuia să-şi câştige hrana casei sale din osteneala mâinilor, ca să hrănească pe femeie, pe copii, pe soacră şi pe bătrânul său tată, Iona.

Andrei, fratele lui, trecând cu vederea deşertăciunile şi gâlcevile lumii acesteia, şi-a ales viaţa fără însoţire; şi, ducându-se la Sfântul Ioan Botezătorul, care propovăduia pocăinţa la Iordan, s-a făcut ucenicul lui.

Andrei, auzind cuvintele învăţătorului său, care arăta cu degetul pe Iisus, zicând: ***Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii...*** şi celelalte mărturii despre Domnul nostru Iisus Hristos, a lăsat pe Ioan şi s-a dus în urma Lui cu un alt ucenic al Botezătorului Ioan. El singur a întrebat pe Hristos despre casă şi despre vieţuirea Lui, zicând: ***Învăţătorule, unde locuieşti?*** Domnul le-a răspuns: ***Veniţi şi vedeţi. Ei s-au dus şi au văzut unde locuia şi au petrecut la Dânsul ziua aceea.***

A doua zi, ducându-se Andrei la fratele său, Simon Petru, i-a grăit: ***Am aflat pe Mesia, Care se tâlcuieşte Hristos! Apoi, l-a dus pe el la Iisus, Care, căutând spre dânsul, i-a zis: Tu eşti Simon, fiul lui Iona; Tu te vei chema Chifa, care se tâlcuieşte Petru.***

Sfântul Petru îndată s-a rănit cu dragostea pentru Domnul, crezând cu adevărat că este Hristos, Cel trimis de Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Dar nu şi-a lăsat casa şi meşteşugul, purtând încă grijă de trebuinţele casnicilor săi, la care lucru îl ajuta şi Andrei din când în când, pentru tatăl său care îmbătrânise. Aceasta au făcut-o până ce amândoi au fost chemaţi de Domnul la apostolie.

După ce Ioan a fost pus în temniţă de Irod Agripa, Iisus Hristos, umblând pe lângă Marea Galileei, care se numeşte şi a Tiberiadei sau lacul Ghenizaretului, a văzut pe Petru şi pe Andrei, fratele său, aruncând mrejile în apă, şi le-a zis: ***Veniţi după Mine şi vă voi face pe voi vânători de oameni. Dar ce fel de vânători a vrut Domnul să-i facă pe ei?*** Aceasta a arătat-o la vânarea peştelui. Căci, intrând în corabia lui Simon şi poruncindu-i să arunce mrejele spre pescuit, la acea poruncă, Petru a zis: ***Învăţătorule, toată noaptea ne-am ostenit şi nimic n-am prins; iar acum voi arunca mreaja după cuvântul Tău.***

Făcând aceasta, a prins mult peşte, încât se rupea şi mreaja de mulţimea peştelui. ***Aceasta era mai înainte închipuire a pescuitului cel duhovnicesc şi al apostoliei; căci cu mreaja cuvântului Domnului avea să vâneze multe popoare la mântuire.*** Văzând Simon Petru această minune, a căzut la picioarele lui Iisus zicând: ***Ieşi de la mine, Doamne, că om păcătos sunt eu!*** Aceasta a făcut-o pentru că îl cuprinsese spaima pe el şi pe toţi cei ce erau cu el, de vânarea peştilor ce îi prinsese. Iar împotriva cuvintelor lui Petru, care zicea: Ieşi de la mine, Doamne..., Domnul îl chemă în urma Sa, zicându-i: ***"Vino după mine, că de acum vei fi pescar de oameni spre viaţă, în chipul în care ai pescuit aceşti peşti spre moarte".***

Din ceasul acela, Petru s-a făcut următor lui Hristos, precum şi Andrei, fratele lui şi ceilalţi ucenici chemaţi. Domnul îl iubea pe el pentru dragostea inimii sale.

Şi a cercetat Domnul casa lui cea săracă prin venirea Sa, iar pe soacra lui care pătimea de boala frigurilor, a tămăduit-o prin atingerea mâinii. Noaptea, când Domnul a ieşit singur la rugăciune în loc pustiu, Sfântul Petru, nesuferind acum să fie fără Domnul nici un ceas, şi-a lăsat casa şi pe toţi ai săi şi a alergat în urma Lui, căutând cu osârdie pe iubitul său învăţător. Şi, aflându-L, i-a zis: ***Toţi te caută pe Tine, Doamne!*** De acum nu se mai depărta de la El şi petreceau împreună, îndulcindu-se de vederea feţei Lui şi de cuvintele cele dulci ca mierea; fiind singur văzător al minunilor Lui celor multe şi mari, care arătat îl adevereau că este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în Care el a crezut cu neîndoire. Căci, precum a crezut cu inima spre dreptate, tot aşa şi cu gura a mărturisit spre mântuire.

Venind Domnul în părţile Cezareei lui Filip, a întrebat pe ucenicii săi: ***Cine zic oamenii că sunt?*** Şi i-au răspuns: ***Unii, Ioan Botezătorul, alţii Ilie, iar alţii proorocul sau unul din prooroci.*** Şi iar a întrebat: ***Dar voi cine spuneţi că sunt?*** Atunci Simon Petru a răspuns în numele celorlalţi:***Tu eşti Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu.*** Şi a lăudat Domnul acea mărturisire a lui zicând: ***Fericit eşti, Simone, fiul lui Iona, că trupul şi sângele nu ţi-au arătat ţie acestea, ci Tatăl Meu Cel din ceruri!*** Şi într-acea vreme i-a făgăduit Domnul lui, ca să-i dea cheile Împărăţiei Cerului.

Petru, având dragoste fierbinte către Domnul, dorea să nu i se întâmple nici un rău lui Hristos. Deci, aflând mai înainte de patimile Domnului, Îl oprea din neştiinţă, zicând: ***Doamne, fii Ţie milostiv! Să nu Ţi se întâmple Ţie acestea!*** Aceste cuvinte ale lui Petru au fost neplăcute Domnului, deoarece pentru aceasta venise El, ca prin pătimire să răscumpere neamul omenesc din pierzare; însă din cuvintele acelea s-a arătat dragostea cea osârdnică a lui Petru către Domnul. Tot aici s-a arătat şi nerăutatea lui; că, auzind acel cuvânt aspru de la Domnul: ***Mergi înapoia Mea, satano!***, nu s-a mâniat, nici nu a plecat de la El, ci a primit cu dragoste acel cuvânt pedepsitor şi-I urma Lui mai mult, cu toată osârdia. Şi, când mulţi dintre ucenici nu reuşeau să înţeleagă cuvintele Domnului, ziceau: ***Aspru este cuvântul acesta, deci, cine poate să-l asculte pe el?***; apoi s-au îndepărtat de Domnul. Şi a zis Domnul celor doisprezece: ***"Oare şi voi voiţi să vă duceţi?"*** Atunci, Simon Petru, i-a răspuns: ***Doamne, la cine ne vom duce? Căci Tu ai cuvintele vieţii veşnice, iar noi am crezut şi am cunoscut, că Tu eşti Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu.***

O osârdie şi o credinţă ca aceasta având Sfântul Petru către Domnul, a îndrăznit a cere de la Dânsul umblarea pe apă; căci, ieşind Petru din corabie, umbla pe apă ca să vină la Iisus. Dar, ***de vreme ce înainte de primirea Sfântului Duh nu era desăvârşit în credinţă, văzând vintul cel tare, s-a temut şi, începând a se afunda,***

a strigat: Doamne, mântuieşte-mă pe mine. Iisus, îndată întinzându-i mâna, l-a luat şi i-a zis: "Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?"
Şi nu numai de înecarea apei l-a izbăvit pe el, dar şi de puţina credinţă, când i-a zis: ***"Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se împuţineze credinţa ta".***

Astfel s-a învrednicit Sfântul Petru şi cu alţi doi, cu Iacov şi cu Ioan, a vedea pe Tabor, slava Schimbării la Faţă a Domnului, ce s-a descoperit lor. Ei au auzit acolo cu urechile lor glasul cel de la Dumnezeu Tatăl, care a venit de sus spre Domnul, precum zice despre aceasta în epistola sa, zicând: ***Pentru că nu basmelor celor cu meşteşug umblând, v-am spus puterea şi venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci fiind singuri văzători ai măririi Aceluia. Pentru că, luând de la Dumnezeu Tatăl cinstea şi slava glasului celui ce a venit în chipul acesta la El, de la slava cea cu mare cuviinţă: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit. Acest glas noi l-am crezut pogorându-se din cer, fiind cu El în muntele cel sfânt.***

Când Domnul S-a apropiat spre patima Sa de bunăvoie şi spre moartea cea de pe cruce, atunci Petru şi-a arătat râvna lui către Domnul, nu numai cu cuvântul, zicând: ***Doamne, gata sunt a merge cu Tine şi în temniţă şi la moarte, dar şi cu lucrul; căci, scoţând sabia şi lovind pe Malh, sluga arhiereului, i-a tăiat urechea.*** Dar, ***deşi i s-a dat lui de la dumnezeiasca purtare de grijă să cadă în cea de trei ori lepădare de Domnul, însă prin adevărata pocăinţă şi prin amară tânguire s-a sculat şi s-a îndreptat, învrednicindu-se mai înainte de toţi, a vedea pe Hristos după Învierea Lui***, precum zice despre aceasta Sfântul evanghelist Luca: ***Adevărat este că S-a sculat Domnul şi S-a arătat lui Simon.***

Sfântul Pavel scrie tot aşa, zicând: ***"S-a sculat a treia zi după Scripturi şi S-a arătat lui Chifa, adică lui Petru, apoi celor unsprezece". Văzând Sfântul Petru pe Domnul, s-a umplut de negrăită bucurie. Şi a primit de la El iertare de greşelile sale. Atunci cea mai dinainte lepădare de trei ori, a răsplătit-o bine prin răspunsul cel de trei ori al dragostei sale către Domnul, zicându-i: Doamne, Tu toate le ştii; Tu ştii că Te iubesc. Şi s-a pus de Domnul păstor al oilor celor cuvântătoare şi i-a dat în mâini cheile Împărăţiei Cerului.***

După înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos, Sfântul Petru, ca un mai mare între apostoli, a fost întâiul învăţător şi propovăduitor al cuvântului lui Dumnezeu. ***El într-un ceas a câştigat Bisericii lui Dumnezeu ca la trei mii de suflete, prin cuvântul lui Dumnezeu.***

Era încă şi făcător de minuni prea ales, căci, intrând în biserică cu Sfântul Ioan la rugăciune, a văzut pe un oarecare olog din pântecele maicii sale, stând

înaintea uşilor bisericii, care se numea "Frumoasa"; şi, apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat, zicându-i: "În numele Domnului nostru Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te şi umblă!" Atunci îndată i s-au întărit tălpile şi gleznele acelui şchiop şi de bucurie striga şi umbla. Apoi, a intrat cu ei în biserică şi umbla sărind şi lăudând pe Dumnezeu.

Cu această minune şi încă cu propovăduirea cuvântului, au crezut în Hristos, ca la cinci mii de bărbaţi.

- ***Pe Anania ierusalimiteanul şi pe femeia lui Safira, pentru furarea celor sfinte şi pentru minciuna împotriva Duhului Sfânt, Sfântul Petru i-a omorât cu cuvântul.***
- ***În Lida, pe un om, Enea, care de opt ani zăcea pe pat, fiind slăbănog, l-a făcut sănătos, zicându-i: "Te vindecă pe tine Iisus Hristos".***
- ***În Iope, pe o fecioară, anume Tavita, care murise, a înviat-o.***

Dar nu numai mâinile şi cuvântul lui erau făcătoare de minuni, ci şi umbra lui singură era dătătoare de tămăduiri.

- ***Oriunde voia să meargă el, acolo poporul îşi aducea pe neputincioşii lor, şi-i punea pe pat şi aşternuturi, ca venind Sfântul Petru, măcar cu umbra lui să umbrească pe fiecare dintre dânşii.***

Când împăratul Irod şi-a pus mâinile să facă rău Bisericii credincioşilor din Ierusalim, ucigând cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan, şi pe Sfântul Petru l-a aruncat în temniţă legat cu lanţuri de fier; atunci îngerul Domnului l-a eliberat pe el şi l-a scos din temniţă.

Acest mare apostol a deschis neamurilor cel dintâi uşa credinţei, botezând în Cezareea pe romanul Corneliu Sutaşul, arătându-i-se mai întâi vedenia mesei lăsată din cer, cu târâtoarele cele cu patru picioare şi cu glasul care poruncea lui Petru să le înjunghie şi să le mănânce, zicându-i ca, pe cele ce Dumnezeu le-a curăţit, el să nu le numească spurcate. Acesta este semnul întoarcerii neamurilor către Hristos.

Pe Simon, vrăjitorul din Samaria, care cu făţărnicie a primit Sfântul Botez şi cu argint voia să cumpere darul Duhului Sfânt, l-a mustrat, zicându-i: Argintul tău să fie cu tine întru pierzare, că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu, pentru că te văd stând în amărăciunea cea de fiere şi în legătura nedreptăţii.

Aceste şi multe alte fapte ale Sfântului Petru, se află scrise pe larg în Sfânta Evanghelie şi în cartea "Faptele Sfinţilor Apostoli", care totdeauna se pot auzi citindu-se în biserică şi pe care nu este nevoie a le aduna pe toate aici.

Iar nevoinţele şi ostenelile lui, pe care le-a răbdat propovăduind pe Hristos, Sfântul Simeon Metafrast le povesteşte astfel.

- Sfântul Petru s-a dus din Ierusalim în Cezareea lui Stratonic şi din acei presbiteri care urmau după dânsul punându-le episcop, s-a dus la Sidon, unde pe mulţi tămăduindu-i şi punându-le episcop, a plecat în Varat, (Beirut) şi în Vivli.
- Punând şi acolo episcop, s-a dus în Tripoli, unde a fost găzduit de un oarecare bărbat înţelegător Marson, pe care l-a pus episcop al credincioşilor din Tripolia Feniciei.
- De acolo s-a dus în Orthosie, apoi în insula ce se numea Antara.
- De acolo s-a dus în Valania în Pont şi în Laodiceea, unde, tămăduind pe mulţi bolnavi, a gonit duhurile necurate din oameni şi, întărind Biserica credincioşilor, le-a pus şi lor episcop.
- Apoi, s-a dus în Antiohia, cetatea Siriei, unde se ascunsese Simon vrăjitorul, ca să nu-l prindă ostaşii trimişi de Claudie, împăratul Romei. Apoi, Simon Magul, a fugit din faţa lui Petru în cetăţile Iudeei. Deci, Petru, apostolul Domnului, tămăduind pe mulţi în Antiohia şi propovăduind pe Unul Dumnezeu în trei feţe, a pus episcop în Siracuza din Sicilia pe Marchian şi pe Pancratie la Tavromenia; apoi a venit în Tianinul Capadociei.
- De acolo s-a dus în Ancira Galatiei, unde a înviat pe un mort cu rugăciunile lui; şi, învăţând pe mulţi şi botezându-i, le-a făcut biserici şi, punându-le episcopi, s-a dus în Sinopi, cetatea Pontului.
- După aceea s-a dus în Amasia care este în pământul Pontului.
- Apoi a mers în Gangra Paflagoniei, Claudinopoli Onoriadei, Nicomidia Bitiniei şi de acolo în Niceea.
- De acolo, silindu-se să meargă la Ierusalim pentru praznicul Paştilor, s-a întors şi a venit în Pisinunt, Capadocia şi Siria şi iarăşi a venit în Antiohia.
- Iar din Antiohia a venit în Ierusalim, unde petrecând el, a venit la dânsul spre cercetare, Sfântul Apostol Pavel, după al treilea an al întoarcerii sale către Hristos, precum singur grăieşte în scrisoarea sa către Galateni: ***După trei ani m-am dus în Ierusalim, ca să văd pe Petru şi am petrecut cu dânsul cincisprezece zile.***

În acest timp, după ce a aşezat punerile legilor celor bisericeşti, fericitul Pavel s-a pus pe lucrul la care era chemat; iar marele Petru s-a întors iarăşi în Antiohia, unde, punând episcop pe Evod, s-a dus în Sinaid, cetatea Frigiei.

- De acolo s-a dus în Nicomidia, unde a pus episcop pe Prohor, care, după primirea episcopiei, urma pe Sfântul Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu.
- Din Nicomidia, Sfântul Petru a mers în Ilion, cetatea Elespontului, unde, punând episcop pe Corneliu Sutaşul, s-a întors la Ierusalim, unde i s-a arătat Domnul în vedenie, zicându-i: ***"Scoală, Petre, şi mergi la Apus, pentru că este trebuinţă ca cu limba ta să se lumineze Apusul şi Eu voi fi cu tine".***

Într-acea vreme, Simon vrăjitorul a fost prins de ostaşii care îl căutau, precum s-a zis mai sus, şi a fost dus la Roma ca să-şi ia plată pentru faptele sale. Dar, fiind dus acolo, prin meşteşugul cel vrăjitoresc întuneca minţile multora. Deci, înşelându-i, nu numai că n-a luat pedeapsă, dar multora li se părea că este dumnezeu, pentru că acel mergător înainte al satanei, cu vrăjile sale a făcut pe romani şi pe împăratul Claudie într-atât să se minuneze, încât i-au săpat chipul lui şi l-au pus între cele două poduri de pe Tibru, scriind pe el: "Lui Simon, dumnezeului cel sfânt!"

De acest lucru, scriitorii bisericeşti Iustin şi Irineu scriu mai pe larg, iar noi, zice Simion Metafrast, să venim la cuvântul de mai înainte. Marele Apostol Petru, spunând fraţilor arătarea Domnului care i se făcuse lui în vedenie şi sfătuindu-se cu dânşii, a plecat iarăşi în Antiohia cercetând bisericile, unde a şi găsit pe Sfântul Pavel.

- De acolo s-a dus la Tars, unde a pus episcop pe Urban, pe Epafrodit în Lichia Andriatiei şi pe Fugel în Efes, căruia îi zise că s-a abătut de la calea cea dreaptă şi s-a învoit cu Simon; apoi pe Apelie, care era frate cu Policarp, l-a pus episcop la Smirna.
- De aici a venit la Filipeni în Macedonia, unde a pus episcop pe Olimp, iar Tesalonicenilor pe Iasona şi Corintenilor pe Sila, pe care l-au găsit petrecând lângă marele Pavel, iar la Patra a pus pe Irodion şi după aceea a plecat în Sicilia.
- Venind în Tavromenia, a petrecut puţină vreme la Pancratie, bărbatul cel cuvântător.
- Acolo, învăţând şi botezând pe unul, anume Maxim, şi punându-l episcop, a venit în Roma, unde în toate zilele propovăduia, prin adunări şi prin case, pe Unul Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic şi pe Domnul Iisus, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat şi pe Sfântul Duh, Domnul de viaţă făcător.

El a atras pe mulţi la credinţa lui Hristos şi, prin Sfântul Botez, i-a izbăvit de înşelăciunea idolească. Simon vrăjitorul, văzând acestea, n-a voit să tacă şi a început să tăinuiască asupra lui răutatea sa; pentru că el socotea că este ruşine propovăduirea apostolului, prin care se biruia mândria lui. Deci, a început la arătare să se împotrivească învăţăturii celei adevărate, prin cuvintele şi lucrurile sale cele mincinoase, clevetind pe Sfântul Petru prin mijlocul cetăţii, fără de ruşine. El făcea înaintea poporului nişte năluciri şi arătări care mergeau înainte şi în urma lui şi cărora le zicea că sunt sufletele celor morţi, şi astfel arăta pe cei înviaţi din morţi, care i se închinau lui ca unui Dumnezeu. Pe şchiopi îi făcea să umble drept şi să sară; însă toate acestea prin nălucire, iar nu cu adevărat, după asemănarea acelui Proteu, vorbitor de basme, care se schimbă în diferite chipuri. Căci uneori se arăta având două feţe, apoi, după puţin, se prefăcea în capră, în şarpe, în pasăre, se asemăna focului şi în toate chipurile se schimba, neîncetat înşelând pe cei proşti. Dar marele apostol al Domnului, numai de se uită puţin de departe spre lucrurile lui, îndată toate nălucirile aceluia se stingeau.

Despre cearta Sfântului apostol Petru cu Simon vrăjitorul, se mai povesteşte încă, afară de Metafrast, în Prolog şi în Mineiul cel mare, unde citim: ***Sfântul Petru, când a venit în Roma şi i s-a înştiinţat de acel Simon, care se numea "Hristos" şi făcea înaintea poporului minuni multe, s-a aprins de râvnă şi a mers în casa lui Simon Magul.***

Acolo a găsit pe mulţi stând la poarta lui şi care îl opriră pe el a intra înăuntru, Petru a zis către dânşii: "Pentru ce mă opriţi a intra la vrăjitorul cel amăgitor?"

Iar ei au zis: "Nu este vrăjitor, ci este zeu puternic".

El a pus paznici la poarta sa, ca să ştie gândurile omeneşti".

Aceasta spunând, au arătat apostolului un câine negru ce zăcea la poartă, zicându-i: "Acest câine omoară pe toţi cei ce gândesc nedrept despre Simon".

Sfântul Petru a zis: "Eu grăiesc adevărat pentru el, că Simon este de la diavol". Deci, apropiindu-se, a zis câinelui: "Mergi şi spune lui Simon că Petru, Apostolul lui Hristos, vrea să intre la tine".

Câinele, mergând, cu glas omenesc a spus lui Simon ceea ce îi poruncise Petru. Toţi, văzând şi auzind vorbind pe câine omeneşte, s-au înspăimântat.
Simon, asemenea, pe acelaşi câine l-a trimis, zicându-i: "Să intre aici Petru".

Intrând Petru, Simon a început a face năluciri înaintea poporului, fiind Petru de faţă.

Sfântul cu puterea lui Hristos, a arătat minuni şi mai mari. Şi ce minuni? Din minunile cele multe pe care le-a făcut Sfântul Petru, cel mai vechi istoric grec bisericesc, Eghisipos, care a vieţuit aproape de apostoli, povesteşte una singură.

Unei văduve oarecare din Roma, de bun neam, care se trăgea din seminţie împărătească, i-a murit fiul de vârstă tânără; iar maica lui plângea pentru el cu tânguire. Dar cei ce o mângâiau şi-au adus aminte de bărbaţii care s-au arătat în Roma, adică de Petru şi de Simon vrăjitorul, că înviază morţii. Deci, îndată au chemat unii pe Petru, iar alţii pe Simon să vină la acel mort. Acolo se adunaseră şi oameni cinstiţi şi mult popor ca să petreacă pe cel mort la mormânt.

Sfântul Petru a zis lui Simon vrăjitorul care se mândrea cu puterea sa înaintea poporului: "Cine din noi va învia pe acest mort, toţi să creadă învăţăturii aceluia, fiind adevărată". Poporul a lăudat **cuvântul lui Petru.**

Deci Simon, nădăjduind spre meşteşugul său cel vrăjitoresc, a zis către popor: "De voi învia eu pe acel mort, apoi veţi ucide pe Petru?" Poporul a strigat, zicând: "Îl vom arde de viu înaintea ochilor tăi". Simon, apropiindu-se de patul mortului a început a-şi face vrăjile sale prin lucrarea diavolească, care îi ajuta lui şi a făcut astfel, că mortul şi-a mişcat capul. Poporul îndată a început să strige: "Tânărul este viu. A înviat mortul". Iar pe Petru voiau îndată să-l arunce în foc. Apostolul însă, făcându-le semn cu mâna, îi rugă să tacă.

Deci, poporul tăcând, el le-a zis: "De este viu tânărul, apoi să se scoale, să vorbească şi să umble; iar, până ce aceasta nu o veţi vedea, să ştiţi cu adevărat că Simon vă înşeală cu nălucirile şi cu vrăjile sale!"

Simon, umblând mult împrejurul patului şi chemând diavolul cu puterea lui, **nimic n-a putut spori; deci, umplându-se de ruşine, voia să fugă, dar poporul l-a *oprit.***

Sfântul Petru, ca unul ce înviase pe Tavita cea moartă şi făcuse şi alte minuni preaslăvite, stând departe, şi-a ridicat mâinile spre cer şi, înălţându-şi ochii în sus, se rugă: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Tu ne-ai poruncit nouă, zicând: Cu numele Meu pe cei morţi să-i înviaţi... Deci, mă rog Ţie, înviază pe acest tânăr mort, ca să cunoască popoarele acestea, că Tu eşti adevăratul Dumnezeu şi nu***

este altul afară de Tine, care trăieşti şi împărăteşti împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin".

Astfel rugându-se, a strigat către cel mort, zicând: "Tânărule, scoală! Domnul meu Iisus Hristos te înviază şi te tămăduieşte pe tine!" Şi îndată mortul, deschizându-şi ochii, s-a sculat şi a început a grăi şi a umbla.

La această povestire a lui Eghisipos, Marcel romanul, care mai înainte fusese ucenic al acelui Simon vrăjitorul şi s-a luminat de Sfântul Petru prin credinţă şi prin Sfântul Botez, într-o scrisoare a sa către sfinţii mucenici Nereon şi Arhilie, scriind despre aceea, adaugă că tânărul care a înviat, căzând la picioarele lui Petru, striga: "Am văzut pe Domnul Iisus poruncind îngerilor, ca pentru rugăciunile tale să mă întoarcă pe mine maicii mele celei văduve".

Atunci tot poporul a început a striga, zicând: "Unul este Dumnezeu, pe Care îl propovăduieşte Petru". Simon vrăjitorul, cu nălucirea sa făcându-şi cap de câine, fugea, însă poporul l-a prins şi unii voiau să-l ucidă cu pietre, iar alţii să-l ardă. Dar Sfântul Petru i-a oprit, zicându-le: "Domnul şi Învăţătorul nostru ne-a poruncit să nu răsplătim rău pentru rău. Lăsaţi-l să meargă unde va voi, că destul îi este ruşinea şi ocara ce i s-a făcut prin cunoştinţa neputinţei sale, căci nimic nu pot vrăjile lui".

Marcel mai zicea: "Simon, fiind liber, a venit la mine, socotind că eu nu ştiu de acel lucru minunat ce se făcuse şi a pus la uşa casei mele un câine mare legat cu lanţ de fier, zicând către mine: "Voi vedea dacă va veni Petru la tine, precum s-a obişnuit". ***După un ceas, Sfântul Petru a venit la uşă şi dezlegând acel câine, a zis către dânsul: "Du-te şi spune lui Simon vrăjitorul să înceteze a înşela pe oameni cu lucrarea diavolească, pentru care Hristos şi-a vărsat sângele".***

Câinele, ducându-se, a grăit lui Simon cu glas omenesc, spunându-i cele po-runcite de apostol. Eu, auzind şi văzând aceasta - zice Marcel - am ieşit degrabă în întâmpinarea Sfântului Petru şi l-am primit cu cinste în casa mea, iar pe Simon vrăjitorul şi pe câinele acela i-am gonit afară. Câinele atunci, nevătămînd pe nimeni, s-a repezit numai la Simon şi, apucându-l cu dinţii, l-a trântit la pământ. Iar Petru, privind la aceea pe fereastră, poruncea câinelui, în numele lui Hristos, să nu vatăme trupul lui Simon. Deci, câinele, nevătămîndu-i trupul, i-a rupt toate hainele de pe dânsul, încât nici o parte a corpului nu mai rămăsese acoperită.

Poporul, văzând aceasta, striga contra lui Simon, ocărându-l şi batjocorindu-l. Astfel, l-a gonit din cetate, împreună cu acel câine. Simon, pentru nişte ruşini şi

înfruntări ca acestea, un an întreg nu s-a mai arătat în Roma, până ce a venit ca împărat după Claudie, Nero. Atunci, înrăutăţitul, venind înaintea lui Nero, care, cercetând despre el, a fost lăudat de cei răi, încât împăratul l-a iubit foarte mult şi l-a făcut prietenul său.

În Prolog şi în Mineiul cel mare se mai povesteşte despre Simon şi aceasta: Odată a zis că are să se lase să fie tăiat şi a treia zi are să învieze. Atunci, el a pus în locul său un berbece, făcându-l om prin nălucire şi a fost tăiat berbecul în locul lui. Sfântul, gonind diavoleasca nălucire de la berbecul cel tăiat, s-a văzut lucrul cel mincinos al lui Simon, cunoscându-se de toţi, că nu Simon este tăiat, ci berbecul. Despre biruinţa desăvârşită a Sfântului Petru asupra acelui vrăjitor şi despre pierzarea lui, de toţi se scrie cu un glas astfel: ***Simon vrăjitorul, neputând întru nimic să biruiască pe apostolul Petru, nici să sufere mai mult înfruntarea şi ruşinea sa, s-a făgăduit că se va înălţa la cer.***

Deci, adunând el toată puterea diavolilor care îi slujeau, s-a dus în mijlocul cetăţii Roma şi, suindu-se pe o zidire înaltă, având capul încununat cu cunună de dafini, a început din înălţime cu mânie a grăi către popor: "Romani, deoarece până acum aţi petrecut în nebunie şi lăsându-mă pe mine, aţi urmat lui Petru, acum şi eu vă voi lăsa şi nu voi mai apăra cetatea aceasta. Deci, voi porunci îngerilor mei ca în faţa voastră să mă ia în mâinile lor şi să mă înalţe la tatăl meu din cer. De acolo voi trimite mari pedepse asupra voastră, că n-aţi ascultat cuvintele mele, nici n-aţi crezut lucrurilor mele".

Vrăjitorul Simon, zicând acestea, a plesnit din mâini, s-a înălţat în văzduh, a început a zbura şi a se sui în sus înălţându-l diavolii. Poporul, mirându-se foarte, zicea unul către altul: Acest lucru este de la Dumnezeu, ca să zboare trupul prin văzduh. ***Atunci marele apostol Petru a început a se ruga în auzul tuturor, zicând: "Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, arată înşelăciunea acelui vrăjitor, ca să nu smintească popoarele, care cred în Tine!" Apoi iar a strigat, zicând: "Vouă, diavolilor, vă poruncesc, în numele Dumnezeului meu, să nu-l purtaţi mai mult, ci să-l lăsaţi acolo în văzduh unde este acum!"***

Atunci diavolii cei certaţi de apostol, îndată au fugit de la Simon prin văzduh şi ticălosul vrăjitor a căzut jos, precum odinioară a căzut diavolul cel lepădat din cer, şi astfel i s-a sfărâmat tot trupul. Poporul, văzând acestea, a strigat multă vreme, zicând: "Mare este Dumnezeul propovăduit de Petru. În adevăr, nu este altul decât Dumnezeul cel adevărat!"

Vrăjitorul căzând, deşi se zdrobise foarte rău, era încă viu, după rânduiala lui Dumnezeu, ca să cunoască neputinţa şi ticăloşia sa cea diavolească, să se umple de ruşine şi să înţeleagă puterea lui Dumnezeu cel Atotputernic. El zăcea sfărâmat pe pământ, suferind dureri cumplite în toate mădularele şi fiind de râs la tot poporul; iar a doua zi şi-a lepădat răul şi spurcatul său suflet, dându-l în mâinile diavolilor, ca să-l ducă la tatăl lor, satana.

Sfântul Petru, după căderea lui Simon, stând la un loc înalt şi făcând semn cu mâna poporului, care strigă, să tacă, a început a-l învăţa cunoştinţa adevăratului Dumnezeu; şi vorbind mult către dânşii, pe cei mai mulţi i-a povăţuit la credinţa creştinească.

Împăratul Nero, aflând de moartea cea ruşinoasă a prietenului său, s-a mâniat pe Sfântul apostol Petru şi voia să-l ucidă. Dar acea mânie şi răutate împărătească nu s-a săvârşit îndată asupra Sfântului apostol, ci după câţiva ani, după cum spune Sfântul Simeon Metafrast.

- După moartea lui Simon vrăjitorul, Sfântul Petru n-a mai stat mult în Roma (Deci zadarnică este credinţa papistaşilor, căci Sfântul Petru a fost 25 de ani episcop al Romei, credinţă pe care-şi sprijină ei primatul papal), ci, luminând pe mulţi prin Sfântul Botez, le-a făcut biserică şi, punându-le pe Lin episcop, s-a dus în Parachin, unde a pus episcop pe Epafrodit, altul, nu cel dintâi.
- După aceea s-a dus în Sirmia, cetatea Spaniei, de unde, punând episcop pe Epenet, s-a dus în Cartagina, cetatea Africii.
- De acolo, sfinţind episcop pe Crescent, s-a dus în Egipt, în cetatea cea cu şapte porţi, care se numeşte Teba, punându-l episcop pe Ruf, iar în Alexandria l-a pus episcop pe Marcu Evanghelistul.
- Apoi s-a dus în Ierusalim, având descoperire despre Adormirea Preacuratei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu.
- Deci, după aceea s-a întors iarăşi în Egipt.
- Apoi, trecând Africa, s-a dus la Roma şi de acolo la Mediolan (Milan) şi la Fotichin, din care, punând episcopi şi preoţi, s-a dus în Britania.

Acolo, petrecând multă vreme şi aducând multe popoare la credinţa în Hristos, a văzut pe un înger, care i s-a arătat, zicându-i: "Petre, s-a apropiat vremea ducerii tale din viaţa aceasta; deci, se cade să te întorci la Roma, unde, suferind moarte pe cruce, vei lua răsplătire dreaptă de la Domnul nostru Iisus Hristos".

Petru, mulţumind lui Dumnezeu de aceasta, a mai zăbovit câteva zile în Britania, întărind Bisericile, punând episcopi, preoţi şi diaconi. Iar în al doisprezecelea an al împărăţiei lui Nero, s-a întors în Roma. Aici a pus episcop pe Clement, în ajutorul ocârmuirii bisericeşti, care se lepăda şi nu voia un jug ca acela. Însă Clement, plecându-se cuvintelor Apostolului Petru, şi-a plecat grumazul sub jugul lui Hristos şi, împreună cu învăţătorul său şi cu ceilalţi bărbaţi, trăgeau căruţa cuvântului lui Dumnezeu. Deci, în Roma mulţi bărbaţi şi femei, din cei de bun neam şi prealuminaţi şi chiar din rânduiala senatorilor, s-au luminat cu Sfântul Botez şi astfel au îmbrăţişat religia creştină.

Împăratul Nero avea două femei frumoase, pe care le iubea mai mult decât pe celelalte femei ale sale. Ele, primind sfânta credinţă, s-au întărit în viaţa cea curată şi nu voiau să se supună voinţei împăratului care era pătimaş. Dar el, fiind fără de ruşine în pofte şi nesăţios în fapte necurate, s-a mâniat asupra Bisericii credincioşilor, dar mai ales asupra Apostolului Petru, care era pricinuitorul întoarcerii la creştinism şi la viaţa cea curată a celor două femei ale sale. Aducându-şi aminte, pe lângă aceasta, şi de moartea lui Simon vrăjitorul, care îi era prieten bun, căuta pe Petru ca să-l ucidă.

Aici ***Eghisipos, istoricul bisericesc*** cel mai sus pomenit, scrie: ***"Pe când Sfântul Petru era căutat spre ucidere, l-au rugat credincioşii să se ascundă şi să iasă din Roma, pentru folosul multora. Dar Petru n-a voit să facă aceasta, ci dorea să pătimească şi să moară pentru Hristos. Poporul credincios, plângând, ruga pe apostol să-şi păzească viaţa atât de trebuincioasă Sfintei Biserici, care se înviforează în mijlocul primejdiilor de valurile necre-dincioşilor. Deci, văzând Sfântul Petru lacrimile turmei celei cuvântătoare a lui Hristos, a făgăduit să iasă din cetate şi să se ascundă; iar noaptea, făcând sobornicească rugăciune şi sărutând pe toţi, a plecat singur. Pe când era la porţile cetăţii, a văzut înaintea sa pe Mântuitorul Hristos venind către cetate; iar Petru, închinându-se Lui, I-a zis: Doamne, unde mergi? Răspuns-a Domnul: Mă duc în Roma, ca iarăşi să mă răstignesc! Zicând Domnul acestea, S-a făcut nevăzut.***

Petru, minunându-se, a cunoscut că Hristos, pătimind pentru robii Săi, că întru adevăratele Sale mădulare, voieşte ca şi cu trupul să pătimească în Roma. Deci, s-a întors iarăşi în biserică şi a fost prins de către ostaşi, care l-au dat spre moarte.

Sfântul Simeon Metafrast povesteşte, că nu a fost prins numai Sfântul Petru singur, ci şi mulţi credincioşi, între care erau şi Clement, Irodion şi Olimp. Pe aceştia, tiranul Nero i-a osândit la tăiere cu sabia, iar pe Sfântul Petru, la răstignire.

Luându-i ostaşii pe toţi, i-a dus la locul de moarte. Pe Clement, iertându-l, l-au lăsat în pace, ca pe unul ce era rudenie împărătească, iar pe Irodion şi Olimp, care veniseră cu Sfântul Petru în Roma, i-au ucis cu sabia şi împreună cu ei au tăiat şi o mulţime de credincioşi.

Sfântul Petru a rugat pe răstignitorii săi să-l răstignească cu capul în jos şi nu drept, cinstind întru aceea pe Domnul său, Care de voie S-a răstignit pe cruce, ca să nu semene Aceluia întru răstignire, ci sub picioarele Lui să-şi plece capul.

Astfel s-a sfârşit marele apostol al lui Dumnezeu, Sfântul Petru, prin moarte pe cruce, preamărind pe Dumnezeu, pentru că din pricina piroanelor din mâini şi din picioare, suferea multă durere şi fără de prihană şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, în 29 de zile ale lunii iunie.

Sfântul Clement, ucenicul Sfântului Petru, cerând trupul apostolului, l-a luat de pe cruce şi, învelindu-l, a chemat pe credincioşii care rămăseseră şi pe arhierei şi l-au îngropat cu cinste. Asemenea şi trupurile Sfinţilor Irodion şi Olimp, care au pătimit cu el, şi pe ale celorlalţi credincioşi, îngropându-le cu cinste, au slăvit pe Hristos Dumnezeul, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh în veci. Amin.